

Ne aggódj

Tízéves forma kisfiúk, akiknek mindig hőemelkedésük van, akik még nem tudjátok a tükrök titkát, és a testiség mint zabolátlan óriás vágat át rajtatok, és akik néztek szűk szemeitekkel befelé fejetekbe, ahol csak ködöt és csak jelent találtok, rettegve szórtelen, kis fütyköseitekkel zajos öltözőkben, senkinek sem a szemébe nézve és mindent elfogadva, ketrecnek látva az egész mindenséget, rettegve, kóvályogva, üresen, szóttanul, semmitmondó, márkás jövőkön képzelegve, magányosan, magányosan, már kint a méhből, de még nem bent, zsemleszemekkel ministrálva és lesve a tálakat minden falatnál, kunyerálva, ácsingózva, révedezve, vágyakozva és hiúságból csak kevesebbet kérni, és szégyellni mindent, az arcom, a hangom, az anyám, az apám, az Istent, és hittanórára járni és szolfézsórára járni, trombitálni, fát hordani, és mint bársonyszőrű hintalovon – dülöngélni a szégyenen, a csenden.

A paksi Regős

Nagyapám tisztességes, félnáci sváb parasztgyerek volt, tizedikként legkisebb a családban, olyan népmesehősfajta, szőke szerencsefiú.

Száznál is több lova volt apjának, de miután mindet elvették, erős nyomorban nőttek fel a hátrafésült hajú fiúcskák meg széles vállú lányok.

A Don-kanyarban majdnem ottmaradt, mert felderíteni küldték, de hál'istennek szembejött valami távoli rokon, talán százados, és kicserélte másra.

REGŐS MÁTYÁS (1994) költő. A Budapest Fasori Evangélikus Gimnáziumban érettségizett, jelenleg a Pázmány Péter Katolikus Egyetem magyar-hittan szakos hallgatója.

Aztán mikor a hadifogoly-karavánnal Szibériába ballagott, egy üres aknába bedobta magát, majd gyakorlatiasan hazasétált Magyarországra.

Zöldségesként igen jól boldogult, de állítása szerint a zsidók mindig keresztbe tettek, azért a meztelen talpából szép házat meg üzletet csinált.

A Rodenbücher nevet négyen cserélték Regősre a tízből, nagyapám egy vaskos könyvből választotta ki, és később ez állt a sírján.

Nem olvasott sokat, a Bibliát a miséről ismerte, a Vigiliában elolvasta Pilinszkyt, a Bűn és bűnhődést pedig nagyra tartotta, mert az aztán a dráma.

Régiségeket vásárolt, majd jó érzéssel passzolta el őket, mikor apám kamasz lett, magával vitte az aukciókra, neki jó szeme van, ő már tanult ember.

Egyszer vesztek össze, valami mellékes zsidózáson, nem szóltak egymáshoz napokig, mert nem fért a fejébe, hogy apám Radnótival érvelt Adolfék ellen.

Miután megszülettünk, vasárnaponként megjelent hajszálcsíkos öltönyében, aminek régipénz szaga volt, megkezdett tábla csokit kaptunk tőle.

Engem az ölébe ültetett, és nagy szőke fejemet simogatta, hogy ez lesz a paraszt, mert erős, talpas gyerek, valakinek vissza kell térnie a földhöz.

Szentül hitte, hogy egyéniség, mert szerinte a Kocka nagyobb volt, mint az Öcsi, és a szomszéd üzletekből hozzá jártak, hogy a zöldségestáblákat megírja.

A halálos ágyán a drága Paksot emlegette, és apámat nem ismerte meg, bár szép dolog, hogy rokonszenves fiatalembernek találta.

A temetése furcsa volt, senkit nem ismertem, Apa énekelt, és negyven fokos meleg volt a paksi temetőben, mi egy fekete márványsíron játszottunk.

Azt hiszem, nem így gondolta, hogy paraszt leszek, és biztos furcsállná, hogy engem a zsidók sem bántanak, bár széles homlokomról a hajam hátra van nyalva.

Nagy, sárga négyszög

Tökéletes rombusz volt az arca, több évtizednyi könyvtárteológia tekintett ki a Szarajevóban gyártott aranykeretes szemüveg mögül.

Beszéde sűrű volt, mint a tejföl, s éppolyan fehér. Mikor nevetett, maszatos gyerekre emlékeztetett, hisz úgylis megbocsátanak neki.

Orrát egyre feljebb tartva misézett, bőre sárgáról zöldre váltott, és a szentáldozásra mint zöldviaszos tepsi nyúlt el képe Krisztus teste fölött.

Bár az ostyát titokzatos hévvel falta fel (kétségek pora ne piszkítsa be), a bort lassan kortyolta, már túlzásba víve a ritmuszavart.

Egyértelmű volt túlvilági szomja, ahogy steril ujjai a kehelyre fonódtak, s miközben Szarajevó által az italba bandzsított, egy gépház remegése futott végig rajta.

Gerince majdnem egyenes volt, bordái sem sajogtak kék fájdalomtól, mákos tésztával és kamaszkori szerelmeivel álmodott.

Gyóntatáskor négyszögarca hamar visszaváltott sárgára, bő viasszal tömve el a fülke rácsait, a bűn véletlenül se jusson át. Bocsánata ijedt prüszkölés.

Mikor pedig kamrájából az éjszakába bámult rombusza, Istenre gondolt, Jób könyvére, ágyán egy barackízű csókra.